
GLEMMER DU

TÅRNBY KOMMUNES LOKALHISTORISKE TIDSSKRIFT

NUMMER 2 | MARTS/APRIL 2010

KASTRUPS PANSERBASSER i 1920'erne og 1930'erne

FORSIDEILLUSTRATION:

Politibetjent Duelund med sin hund. Ca. 1920

KILDER:

E. Bai Duelund:

Med natpatruljen. Med revolver og politilygte. 2. udg. 1942

Poul Klausen: Erindringer og optegnelser. Stads- og lokalarkivet

Tårnby Politis historie. 1985

ISSN 1397-5412

Tidsskriftet "Glemmer du" er udgivet af:

©Tårnby Kommunebiblioteker, Stads- og lokalarkivet.

Skrevet og redigeret af: Inger Kjær Jansen

Layout: Anne Petersen

KASTRUPS PANSERBASSER

i 1920'erne og 1930'erne

Tårnby Politistation indviet den 31.12.1931.

På fotoet ses bl.a. som nr. 10 fra venstre overpolitibetjent Klausen (med overskæg), der er omtalt i teksten samt sognerådsformand N.P. Nielsen nr. 4 fra højre. Foto: Douglas 1931

INDLEDNING

Politiet har været meget synlig i gadebilledet i Hovedstaden samt i pressen i december måned 2009 p.g.a. klimatopmødet i Bella Centret. Men hvordan var hverdagen og opgaverne for vores lokale politi for 90 år siden? Det fortæller Poul Klausen og Ernst Bai Duelund i dette nummer af Glemmer du.

Tårnby Politi hørte dengang under Amager Birk, der blev oprettet i 1818 til erstatning af Tårnby Birk, efter at retssystemet i St. Magleby, schoutstyret, blev nedlagt og lagt sammen med Tårnby Birk til Amager Birk.

Da Sundbyerne blev indlemmet i Københavns kommune i 1902, blev disse byer lagt under Københavns Politi. Amager Birk fik en ny politi-

station til erstatning for stationen i Sundbyerne, der lå i daværende Absalonsgade. Den nye station blev indrettet i C.M. Larsens Allé 19 med 2 detentionslokaler med plads til henholdsvis 1 og 2 personer, der kunne hvile sig på nogle træbrikse, men ingen kakkellovn, som de indsatte kunne lene sig ved. Det var der derimod i ekspeditionslokalet med 2 skrivepladser, samt i stationslederens kontor. Stationen havde åbent hverdage 9-12 og søn-og helligdage 9-12. Uden for åbningstiden kunne man få fat i politiet på deres hjemadresser, som var oplyst ved stationen. I 1918 var der ansat en overbetjent og en betjent i Kastrup, samt en betjent i Tømmerup.

I 1920 blev den ene fortæller, Ernst Bai Duelund, ansat. Han fortæller følgende:

MIN DEBUT SOM POLITIMAND

Da jeg kom i arbejde som politimand i Amager Birk, havde jeg endnu ingen uniform, men måtte, da en politimand jo helst skal være uniformeret, når han

Politibetjent Ernst Niels Bay Duelund.
Ca. 1930

optræder i tjenesten, trække i min forgængers. Den var rigtig til mig, for han havde været sværere end jeg, men i den fik jeg så at sige min ilddåb allerede den første dags aften.

Amager Landevej var dengang lige blevet brolagt, og brolæggerne ville fejre dette med en fest, som de afholdt sammen med syrearbejderne. Det foregik på Kastrup Nykro, og jeg blev beordret derhen for at føre det nødvendige polititilsyn. Jeg følte mig temmelig lille i dette selskab af kraftige syrearbejdere og store, muskel-

stærke brolæggers. De tog rigtig til sig af de våde varer, - jeg tænker både syre og vejstøv animerer tørst -, og hvor øllet går ind, går forstanden ud, så resultatet blev inden alt for længe, at de blev uenige, og der var en, der blev smidt ud af selskabet. Et øjeblik efter lå et par snese af festdeltagerne i en klump på gulvet, indviklet i et drabeligt slagsmål. Jeg gik hen og ruskede i nogen af de yderste og sagde "Fy føj!" til dem, men det ænsede de ikke. Jeg fortsatte imidlertid med at snakke puddersukker for dem,

men ikke med den ønskede virkning. En rigtig københavnerbisse så sig gal på mig og prøvede at lange mig en på bolden, men jeg dukkede mig, så slaget ikke ramte. Da bissen gjorde mine til at gentage eksperimentet, og da nogle andre så ud, som om de nok kunne tænke sig at hjælpe ham med det, kom krigshumøret op i mig, jeg trak staven og gik løs på hele bundtet. Det gik varmt til, somme tider ramte jeg måske nok lidt hårdere, end jeg egentlig havde haft i sinde, men slagsbrødrene var nu ikke

Ny Kro Amager Landevej 89.
Ca. 1890, det vil sige længe før vejen blev brolagt.

Ny Kro blev ofte brugt til fester. Her er det Sygekassen Frederiksmindes årsfest på Ny Kro. Ca. 1930. Fotograf: Aktuel Billed Central

ømskindede. Med forslæde fingre, bankede rygstykker og buler i panden forsvandt de udenfor en efter en, og til sidst var jeg helt alene i salen. Værten kom hen til mig og sagde, at han aldrig før havde set en enkelt mand rydde sådan op, men at han nu alligevel var ked af, at festen var forbi, for hvad Herregud, han skulle jo også leve. Det var der ræson i, og det tænkte jeg på, da gutterne lidt efter enkeltvis udefra kom til døren og spurgte, om de ikke nok måtte komme ind og feste videre på ordentlig sæt og vis, når de gav mig deres æresord på, at der ikke skulle

blive mere slagsmål. En mand er en mand og et ord er et ord, det har jeg altid holdt på, så jeg lod dem komme ind igen alle sammen undtagen bissen, der ville have slået en sømand ned, så sømanden døde af det. Som det nu var, endte alt godt. Trods bulerne og de møre rygstykker festede gutterne videre, og der blev ingen ballade, resten af aftenen forløb i ro.

Måske var det godt for noget, at uniformen var for stor til mig. Den snærede mig i hvert fald ikke i armhulerne, da jeg skulle svinge staven.

MIN FØRSTE TYVE- JAGT

I begyndelsen af min tjenestetid i Amager Birk boede jeg på en gammel gård derude. En aften, da jeg kom hjem, så jeg, at der udenfor gården, lige ved indkørselen, stod to cykler af forskelligt køn, om jeg så må sige, altså en herrecykel og en damecykel, som jeg ikke mindedes at have set før på gården. Jeg gik en lille runde på gården, hvor der kun var en karl hjemme, en svensker ved

navn Johan. Han havde ikke gæster, sagde han, og han vidste da ikke, hvem det kunne være, der havde stillet cyklerne derude.

Jeg fattede mistanke og anede, at cyklerne var stillet derude af et par tyveknægte, som så formodentlig var gået på bræk nede i Kastrup. Jeg fik Johan til at tage tøjet på og holde vagt ved cyklerne, og for alle tilfældes skyld gav jeg ham min stav i hånden. Selv rendte jeg, så stærkt jeg kunne, ned mod Kastrup. Da jeg var løbet

Luftfoto over den sydlige del af Kastrup set mod øst. Som det ses på fotoet var der stadig i 1940'erne marker. Måske var det disse Duelund og tyvene løb henover.

Forrest ses Kastrupvej, Ved Diget med Bredegård th, og Gjertsens gård Ved Diget tv, Kastrupgård til venstre nederst. Foto: ca. 1940-1945

godt og vel en halv kilometer, hørte jeg Johan vræle op på sit svenske i det fjerne, og ved at vende mig om så jeg i nærheden af ham et par mandspersoner, der ved hans råb satte i løb ind over markerne. Jeg vendte om og galopperede tilbage ad mit eget spor og efter dem. Skønt jeg på den måde havde løbet en god kilometer, halede jeg godt ind på Johan og dermed på manden, som han forfulgte. Da vi var ganske nær ved den flygtende, gjorde han pludselig holdt og trak noget frem, der blinkede i månelysset, og som jeg straks antog for at være en dolk, men det viste sig senere at være et

langt, blankt stemmejern. Nå, dolk eller stemmejern, det kunne for så vidt være ligegyldigt, for begge dele er det højst ubehageligt at komme ud for, når de bruges på den måde, som fyren her havde i sinde. Han prøvede nemlig at hugge det i ansigtet på Johan, der stadig var et lille stykke foran mig "Bang!" sagde det i det samme, men det var ikke jernet, der ramte Johan, men derimod min revolver, der blev fyret at, sådan at kuglen susede ikke ret meget ved siden af forbryderen. Det kunne han ikke lide, han blev stående og rystede over hele kroppen af skræk, stemmejernet lod

Aktieselskabet Kastrup Forbrugsforening i Kastruplundgade, hvor tyven brød ind. Helt til venstre skomager Laurits Jensen, i midten tobakshandler Niels Jensen, ca 1920

han falde. At overmande ham og belægge ham med håndjern var nu kun et øjeblikks sag for Johan og mig, men da vi skulle til at se os om efter den anden, var han sporløst forsvundet. Har man den ene af et par forbrydere, varer det imidlertid som regel ikke længe, inden man også har den anden, og han blev da også snart efter taget inde i Købehavn, desværre ikke af mig. Det viste sig, at de to cyklister var brødre, og at de havde 300 cykeltyverier og 300 boretyverier på samvittigheden, så det var en helt god fangst. Den nat, jeg her taler om, havde de ganske rigtigt været i Kastrup og lave bræk, de havde været inde i Brugsforeningen, hvor de i uddelerens soveværelse havde stjålet hans nøgleknappe ud af lommen på hans bukser og så åbnet pengeskabet.

Denne oplevelse fik mig til at tænke på, om det ikke var en idé at være der, hvor forbryderne var, når de arbejdede, det vil sige at være ude om natten, og jeg begyndte derfor ved siden af i fuld udstrækning at passe mit arbejde om dagen at rende ude om natten,

så at sige hver nat. Idéen viste sig at være god nok, for otte dage efter fangede jeg igen to indbrudstyre, der havde 52 bræk på samvittigheden, det gik såmænd meget let. Jeg var egentlig kommet hjem og lå og sov, for helt undvære søvn kan man jo dog ikke. Klokkeren halv fem om morgenen vågnede jeg pludselig med den tanke, at der var et eller andet i vejen, vejen stod endda nogenlunde tydeligt for mig. Jeg stod op og fik fat i min cykel, og fem minutter efter at jeg var kørt hjemmefra, løb de to starutter lige i favnen på mig.

SÅ TIL SØS

Som ung betjent i Amager Birk læste jeg med flid og iver i loven og bemærkede derved blandt meget andet godt, at politiet var pligtig til at bistå toldvæsenet, når dette begærede det. Det huskede jeg på, da en toldbetjent en dag kom og bad mig hjælpe ham med at anholde nogle tyske sprit-smuglere, der lå ude ved Salt-holm med et større parti sprit ombord. Efter den da gældende toldlov var det meget

Forrest den tidligere toldembedsbolig ved Amager Strandvej.
I baggrunden glasmagerrækkerne. Foto: Ca. 1960

sværere end efter den nugældende at komme smuglere til livs på søterritoriet, Men toldereren forklarede mig, at i dette tilfælde var der ingen vanskeligheder, vi havde bare at sejle ud til smuglerbåden, anholde smuglerne og tage spritskuden på slæb ind til Kastrup Havn.

Tolderen sørgede for en motorbåd. En gæv Kastrupfisker styrede den, og en ung knøs af tolderens bekendtskab var med til assistance, så vi var fire mand ombord, da vi tøfede ud ad Kastrup Havn. Vi var alle civile, det eneste ikke rigtig civile ved mig var min revolver, som jeg for en sik-

kerheds skyld havde stukket i baglommen. Da vi nærmede os smuglerskuden, der lå lige ved Tremilegrænsen og var en temmelig stor en, betroede toldereren mig, at sagen måske alligevel ikke var så helt oplagt, som han først havde sagt. Af toldlovstekniske grunde måtte vi, før vi skred til anholdelse, have en prøve af spritten. Til den ende blev det nødvendigt, at vi optrådte som købmænd og købere til sprit.

Det smagte mig lidt vel meget af lumskeri, egentlig for meget til at jeg kunne lide det, for der er nu meget om dette her, at man skal fægte med åben

Øresund med sejlbåde set fra Kastrup Havn
 Fotograf: Politibetjent Johan Grønlund Pedersen, Søvang Allé

pande. Jeg kastede et blik tilbage til Amager, som vi for hver omdrejning af skruen kom længere og længere væk fra, og et blik fremad til smuglerbåden, som vi til gengæld nærmede os mere og mere. Idet jeg kvalte et suk, smed jeg mine betæneligheder overbord, tænkende som så, at selv om det nok kunne siges at være sket under urigtige forudsætninger, så havde jeg dog sagt A, altså måtte jeg vel også sige B.

Smuglerbåden lå for anker, da vi løb op på siden af den. Tolderen og jeg gik ombord, hvor vi straks traf en tysker, som

sagde, at “det var nedenunder”. Tolderen og jeg kravlede derfor ned i kahytten, hvor en anden tysker, en stor en, sad på sin køje med en mægtig magasinrevolver i højre hånd og blikket stift rettet mod os. Et jagtgevær, der hang på væggen, bidrog ikke til at udslette det indtryk, at kahytten i nogen grad savnede præg af hjemlig hygge. “Nå, nix forbløffen lassen”, tænkte jeg og strammede mig an. Til venstre for tyskeren stod der et anker sprit, og tolderens pegede flere gange på det, mens han talte ivrigt med tyskeren. Dels deraf, dels af de ord, jeg opfattede, forstod jeg, at han udgav sig for køb-

mand og bad om at måtte få en flaske sprit som prøve. Tyskerens ansigt klarede langsomt op, men alligevel syntes jeg, at det varede en evighed, før han efter et langt blik på os to, endelig slap revolveren for at bruge begge hænder til at tappe en flaske sprit af ankeret. Flasken gav han toldereren, og jeg havde nu ventet, at det toldlovstekniske var i orden, så vi i fællesskab kunne skride til anholdelse. Men til min store forbavselse steg toldereren med flasken under armen ganske roligt op ad kahytstrappen, samtidig med at tyskeren igen greb sin skyder. Vel kommen op på dækket vendte toldereren sig og sagde til mig: “Nu kan

du godt tage ham, Duelund!” Den slags ting er så morsomme, og jeg tænkte en hel del i så henseende, men jeg nøjedes med at svare tilbage: “Ja, det har du fandeme ret i!” “Rolig”, sagde jeg til mig selv, “bare rolig, viser du dig nervøs, er det hele rimeligvis ødelagt”. Jeg vendte den mest himmelblå side ud af øjnene og tændte mig en cigaret, tilsyneladende aldeles uanfægtet af det skarpe blik, hvormed tyskerkæmpen ufravendt betragtede mig. Jeg kiggede efter toldereren som for at overbevise mig om, at han var udenfor hørevidde, og begyndte at snakke til tyskeren. Nu er der det med mit tyske, at jeg kan eben so gut deutsch

Ud for Kastrup Havn med store og mindre både.

Fotograf: Politibetjent Johan Grønlund Pedersen, Søvang Alle 1928

som dänisch sprechen, aber jeg kan ikke så længe blive ved. Alligevel lykkedes det mig at gøre tyskeren begribeligt, at det ville være meget fordelagtigt for ham at lade mig få en prøve af spritten, for jeg kunne sikkert sælge meget mere af den end min ven, der lige var gået. Tyskeren blev ved at granske mit ansigtsudtryk, og jeg syntes, han var evig længe om at bestemme sig, men omsider, da cigarettens var lige ved at brænde mine fingre, lagde han dog revolveren ved siden af sig på køjen og tog en tom flaske for at tappe mig noget sprit af på den. Som et lyn var jeg over hans kanon, samtidig med at jeg rev min egen op af lommen og bjæffede: "Polizei hier! Hände hoch!" Egentlig havde jeg været forberedt på vanskeligheder, men han gav straks op, og jeg erklærede ham for verhaftet og vrælede på toldereren. Han kiggede forsigtigt ned, men da han blev klar over den forandrede situation, kom han mig straks til hjælp og modtog tyskerens revolver, der viste sig at være fuldt ladet med skarpe skud. Det samme var tilfældet med jagtgeværet, der hang på væg-

gen. Så det kunne nok se ud til, at der havde været tragedie i luften, og at kun min medfødte frækhed havde forhindret, at den blev udspillet.

Jeg glædede mig nu til at komme i land, men det skulle ikke være så. Tolderen fik nemlig ud af tyskeren, at han ikke var skipperen. Denne var i Malmø for at få noget af spritten afhændet. Det blev derfor bestemt, at toldereren og vores fisker i dennes motorbåd skulle sejle til Malmø for at søge forbindelse med de svenske myndigheder og eventuelt få fat i skipperen, men jeg og den unge knøs, toldereren kendte, skulle sørge for, at smuglerbåden kom til Kastrup.

Som sagt så gjort. Tyskeren fra kahytten blev bragt op på dækket og anbragt ved roret, den anden tysker gik ind i et lukaf forude og blev rolig der. Tolderen og fiskeren mokkebikkede af sted, og smuglerbåden startede også pr. motor, bound for Kastrup - mente jeg da.

Denne mening blev jeg dog snart nødt til at forlade, for selv for mit søukyndige øje var det klart, at den kurs, vi holdt,

ikke kunne føre os til Kastrup, men snarere til Tyskland. En lille stund håbede jeg på, at toldereren skulle bemærke vores forkerte kurs og komme tilbage for at hjælpe mig, men det gjorde han ikke. Medvirkende årsag hertil var muligvis mørket, der nu faldt på.

Den store tysker var ikke sprit-smugler for ingen ting. Der hvor han stod ved roret, hvor han samtidig kunne passe motoren, havde han et anker konjak ved siden af sig. Mens vi nu sejlede afsted, drak han og knøsen, som toldereren havde haft med, hver en ti kopper af denne drik, naturligvis med det resultat, at de begge blev godt besofne, knøsen mest. I sin fuldskab begyndte han nu at sludre op om, hvor lumsk og lumpent toldereren og jeg havde båret os ad overfor tyskeren. "Hik, skål, lieber Freund, Zum Teufel mit allen Polizisten, hik!" - og jo flere kopper konjak der forsvandt i ham, jo mindre plads var der inden i ham til hans sludren, der derfor ustandselig strømmede ud af munden på ham. Henstillinger, først venlige, derpå indtrængende prellede

af på ham, og han blev mere og mere aggressiv. Til sidst måtte jeg slå ham i dækket for at få ham til at forholde sig rolig. I det hele taget syntes jeg nu, at denne lystsejlad havde været længe nok og gav derfor tyskeren ordre til at kehre um. Men han var storsnudet og erklærede, at det passede ham aldeles ikke at vende. Han var den eneste ombord, der forstod at navigere og sejle båden, så han skulle nok bestemme, hvordan kursen skulle sættes. Den tale var jo let at forstå, og da ord altså ikke nyttede, måtte jeg gribe til mere slående argumenter. Hvorfor jeg med min revolverkolbe landede tyskeren en på planeten, så han gik ned ligesom tyren på Dyrehavsbakken. Med en bevidstløs mand ved hver fod gjorde jeg nu lige som sømanden i den gamle vise, der hører at hans moder lider ondt: Jeg drejed' skuden rundt, åh, sing-salia, hurra! Og sejlede tilbage i vores eget kølvand og videre i dets forlængelse. Knøsen blev ved med at slumre, men tyskeren var gjort at et bedre stof, han begyndte snart at plirre med øjnene. Kun min bestemte trussel om at ville skyde på

ham ved første bevægelse, han gjorde, fik ham til at ligge stille. Omsider dukkede af disen min så godt som fædrene jord, og samtidig kom tolderens båd med fuldt drøn fra Svenskekysten, så vi kunne komme ordentlig i havn i Kastrup.

De to tyskere blev straks transporteret til arresten, men da toldvæsenet fik kigget nærmere på rapporten, blev de atter løsladt og fik lov uhindret at sejle bort igen. Sådan som den gamle toldlov var, turde man ikke påstå, at de havde gjort sig skyldig i noget ulovligt. Og skipperen, der skulle være taget i Malmø, fik man heller ikke fat på, så hele ekspeditionen var mere spændende end egentlig udbytterig. Jeg fik forresten ikke engang smagt på spritten.”

Kastrup Politistation i C.M. Larsens Allé. I vinduet ses politibetjent Scheel og uden for Poul Klausen søn af politikommissær Hans Marius Klausen. Foto: 1929

EN BLANDET LANDHANDEL

Poul Klausen fortæller om sin fars, Hans Marius Klausens, tjeneste i Kastrup følgende:

”Da min far tiltrådte tjeneste i Kastrup den 1. oktober 1921, mødte han helt andre tjenstlige vilkår, end han havde været vant til i Københavns politi. Men da han var opvokset

Politibetjent Hans Marius Klausen. Han var ansat i Kastrup fra 1.10.1920 - 1951 og endte sin karriere som politikommissær. Han fik Dannebrogsmændenes Hæderstegn i 1934.

i et provinsmiljø, kunne han omsætte sine erfaringer fra et velorganiseret storbypoliti til de dengang meget provinsielle forhold på Amager. Jeg havde det indtryk, at han kom til at holde af sit distrikt.

Tjenesten i Kastrup betød uden tvivl en omvæltning for min far. En stor del af arbejdet var opsøgende. Politistationen havde en kort åbningstid. Så meget arbejde foregik derfor i distriktet. Afhøringerne foregik ofte på de pågældende

”klienters” private bopæl. Man færdedes på cykel, og denne arbejdsform medførte et intimt kendskab til distriktet og det beboere.

SLAGSMÅL BETALER SIG IKKE

I 1920’erne betød polititilsyn en stor arbejdsbyrde for politiet. Der holdtes meget ofte offentlige baller i distriktets restauranter og kroer. En yndet folkeforlystelse var kegler med levende dyr som præmie. Jeg husker således et i Café Skovly i Alleen, hvor første præmie var en ko, anden præmie en gris og fjerde præmie 4 gæs og således gradueret nedefter med sidste præmie en kanin. Politimesteren krævede i begyndelsen at der skulle være polititilsyn ved foreningsfester i offentlige lokaler. Man morrede sig meget over, at betjent Andersen skulle deltage i den årlige gallamiddag i den eksklusive Kastrup Borgerlige Klub, mens politibetjent Duellund skulle have tilsyn. En svaghed, der skulle rettes op, var at politiet havde gjort forskel på folk. I foråret 1922

Overbetjent Hans Andersen, muligvis ved sit hjem på Saltværksvej 152. Han var deltager i Kastrup Borgerlige Klubs gallamiddag, der blev overvåget af hans kollega.

indsatte min far en beruset mand i detentionen. En flok af den anholdtes kammerater stormede stationen og søgte at befri ham. I kampens hede fik min far tilføjet en flænge i hovedet ved et slag med en jernbeslået træsko og måtte under lægebehandling.

Gerningsmanden blev afhentet af to kriminalbetjente i politikredsens åbne bil og til spot og spe kørt en tur rundt i Kastrup, før vejen gik til arresten på Blegdamsvej. Han fik en dom, men blev med årene en

agtet og fremstående borger i Kastrup, endog en periode medlem af Tårnby Kommunalbestyrelse.”

SÆRPRÆGEDE OPGAVER

Poul Klausen fortæller endvidere om de mange særprægede opgaver hans far arbejdede bestod i, bl.a. at hjælpe folk med at skrive ansøgninger, opkrævning af hundeskat, ekspedition af indkaldelsesordre til militæret, afspærring af landejendomme med mund- og klovsyge. Et år blev der konstateret mund- og klovsyge blandt dyrene, der var sendt på græs på Saltholm. En båd fuld af dyr måtte returneres til Saltholm indtil november, da sygdommen var overstået. På et tidspunkt sidst i 1920'erne blev det overdraget politiet at indkøbe mælkeprøver fra de forskellige mejeriudsalg i kommunen til laboratorieundersøgelse.

Da familien havde en lejlighed ovenpå stationen, blev der ofte uden for stationens åbningstid ringet på døren til lejligheden. En kone kom en gang med sin nabos 3-årige søn for at vise,

Cafe Skovly i Alleen. Cafeen åbnede samtidig med Amagerbanen i 1907. Den blev drevet af Jensine og Vilhelm Hansen. Foto: ca. 1930

hvordan drengens stedfader havde slået ham bagi med en jernkæde. Drengen blev som følge her af fjernet fra hjemmet. En anden gang kom en fortvivlet familie, deres hjem var totalt udbrændt og en lille datter indebrændt. De overnattede hos familien Klausen. H.M. Klausen fulgte gennem sin gerning i Kastrup indholdet i følgende vers:

Døm andre varsomt
 strengere end dig selv
 Men ingen må du helt fordømme
 for livet er en såre stridbar elv
 og ikke alle lige godt kan svømme.

Foredrag

Onsdag den 10. marts kl. 16.00

Hovedbiblioteket

EN HYTTEDRENG FORTÆLLER

ved Gert Clevin

Gert Clevin er flasket op med Kastrup Glasværk, hvor hans far, glasmager Jørgen Clevin Petersen, var ansat fra 1933-1979. Da faren blev hyttimester i 1953, flyttede familien ned på glasværket, og her boede de til 1968, hvor afdelingen for mundblæst glas blev lukket. Gert Clevin var selv hyttedreng og gik til hånd på glasværket i ferier og efter skoletid. Hermed blev grundlaget lagt for den store viden og rigtig mange gode historier om livet på værket, som Gert Clevin kan fortælle.

Gert Clevin har været lærer på Tårnby Gymnasium og rektor på Albertslund Gymnasium.

Gratis billetter kan afhentes eller bestilles på telefon 32 46 05 20 fra den 3. marts.

Døm andre varsomt
strengere end dig selv
Men ingen må du helt fordømme
for livet er en såre stridbar elv
og ikke alle lige godt kan svømme

HENVENDELSE & ÅBNINGSTIDER

Hvis du har billeder, oplysninger eller andet af lokalhistorisk interesse, så henvend dig til Stads- og lokalarkivet.

VI HAR ÅBENT

Mandag	15.00 - 19.00
Tirsdag	12.00 - 16.00
Fredag	12.00 - 15.00

STADS- OG LOKALARKIVET HAR DESUDEN Udstillinger på:

Kastrupgårdssamlingen
"MIDT PÅ AMAGER" & "KASTRUPGLAS"
Tirsdag til søndag 14.00-17.00
Onsdag tillige 14.00-20.00

Plyssen Amager Strandvej 350:
PERMANENTE OG
SKIFTENDE Udstillinger
Lørdag og søndag 13.00-16.00